

Wyrok z dnia 1 października 1998 r.

I PKN 356/98

Brak zarzutu naruszenia art. 45 § 1 KP w kasacji kwestionującej ocenę sądów w zakresie zasadności wypowiedzenia umowy o pracę powoduje jej oddalenie.

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 1 października 1998 r. sprawy z powództwa Marioli O. przeciwko Kombinatowi Górniczo-Hutniczemu Miedzi SA Oddział Huta Miedzi „G.” w G. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 2 kwietnia 1998 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Głogowie z dnia 10 czerwca 1997 r. w ten sposób, że przywrócił powódkę Mariolę O. do pracy u strony pozwanej Kombinacie Górniczo Hutniczym Miedzi SA Oddział Huta Miedzi „G.” w G. na poprzednich warunkach i zasądził na jej rzecz od strony pozwanej kwotę 932,84 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy w terminie 7 dni od przywrócenia do pracy.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd Wojewódzki wydał na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji. Powódka była pracownikiem strony pozwanej od 4 maja 1993 r i po powrocie z urlopu wychowawczego, z którego korzystała w okresie od 29 kwietnia 1995 r. do 8 kwietnia 1996 r., pracowała w Ośrodku Szkoleniowym „L.D.” na stanowisku robotnika gospodarczego. W dniu 2 stycznia 1997 r. córka powódki poszła ze swoim bratem do lekarza i uzyskała wpis

do legitymacji ubezpieczeniowej o konieczności opieki powódki nad dzieckiem w dniach od 2 - 7 stycznia 1997 r. Powódka nie odebrała zwolnienia lekarskiego i świadczyła pracę w dniach 2 i 3 stycznia, a 4 i 5 stycznia były dniami wolnymi od pracy, natomiast w dniu 6 stycznia dziecko poczuło się gorzej i powódka poszła z nim do lekarza. Lekarz wypisał zwolnienie lekarskie na następne dni opieki nad dzieckiem od 8 stycznia, mając wpis w legitymacji ubezpieczeniowej o przyznanej opiece do 7 stycznia. Powódka powiadomiła swoją przełożoną o konieczności opieki nad dzieckiem i nie stawiała się do pracy w dniach 6 i 7 stycznia. Z powodu tej nieobecności strona pozwana rozwiązała z nią umowę o pracę za wypowiedzeniem mimo braku zgody organizacji związkowej. Sąd Wojewódzki uzupełnił postępowanie dowodowe przez przeprowadzenie dowodów z dokumentacji lekarskiej i informacji Przychodni Zdrowia, które jednoznacznie potwierdziły konieczność sprawowania osobistej opieki powódki nad chorym dzieckiem. Sąd Wojewódzki uznał, że powódka uczyniła zadość obowiązkowi poinformowania o przyczynach nieobecności w pracy w dniach 6 i 7 stycznia 1997 r. i miała wpis w książeczce ubezpieczeniowej o konieczności sprawowania w tym czasie opieki nad chorym dzieckiem, zatem uznał za zbyt formalistyczne podejście strony pozwanej, że powódka nie przedłożyła zwolnienia lekarskiego na druku L-4. Z tych względów Sąd Wojewódzki nie podzielił poglądu Sądu pierwszej instancji, że rozwiązanie umowy o pracę było zasadne w świetle art. 45 KP.

Strona pozwana złożyła kasację od powyższego wyroku, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy (Dz.U. Nr 49, poz. 299 ze zm.) zamiast rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz.U. Nr 60, poz. 281), błędną wykładnię art. 100 § 2 pkt 2 KP oraz § 22 ust. 2 regulaminu pracy, a także sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Wojewódzkiego z treścią zebranego w sprawie materiału.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje :

Kasacja nie jest zasadna. Stosownie do przepisu art. 393³ KPC kasacja powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. Zarzut naru-

szenia prawa procesowego bez wskazania przepisu Kodeksu postępowania cywilnego, który miał być naruszony przez Sąd drugiej instancji, nie spełnia powyższego wymagania, co oznacza, iż Sąd Najwyższy jest związany stanem faktycznym stanowiącym podstawę wydania zaskarżonego wyroku.

Ma rację strona pozwana tylko w tym, że w sprawie mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz.U. Nr 60, poz. 281), które z dniem 2 czerwca 1996 r. uchyliło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy (Dz.U. Nr 49, poz. 299 ze zm.). Nie ma to jednak znaczenia dla oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego, skoro § 2 ust. 2 obowiązującego obecnie rozporządzenia, tak samo jak § 9 ust. 2 poprzedniego rozporządzenia stanowi, iż pracownik jest obowiązany zawiadomić pracodawcę o przyczynie swojej nieobecności w pracy. Powódka ten obowiązek spełniła, zawiadamiając swojego przełożonego o niemożności podjęcia pracy w dniu 6 i 7 stycznia 1997 r. z uwagi na konieczność sprawowania opieki nad chorym dzieckiem. Przedłożyła wydane jej z tej samej przyczyny zwolnienie lekarskie na następne dni od 8 stycznia 1997 r. Nie można zatem uznać, iż naruszyła obowiązek pracowniczy, wynikający z art. 100 § 2 pkt 2 KP. Wskazane w kasacji jako naruszone przepisy prawa materialnego nie stanowią samodzielnej podstawy prawnej do wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę. Brak zatem wskazania jako podstawy kasacji naruszenia art. 45 KP czyni ją bezzasadną.

Sąd Najwyższy podzielił stanowisko Sądu Wojewódzkiego, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę bez uwzględnienia słusznych zastrzeżeń organizacji związkowej i w sytuacji usprawiedliwienia dwudniowej nieobecności pracownicy w pracy chorobą dziecka - było zbyt rygorystyczne i nieuzasadnione w rozumieniu art. 45 KP. Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====